

Змейовата майка, мамо,
 Змия ридовкиня.
 Излезнали, излезнали
 Милитѣ ѝ зълви,
 Та сж си увели, мамо,
 Младата невѣста.
 Като е влезнала, мамо,
 У тъмни пещери,
 Тя си сълзи рони, мамо,
 И на змея дума:
 — „Кога ще ме водишъ, змейо,
 При моята майка?“
 Той си влезе змейо, мамо,
 У тъмни пещери,
 Та изнесе змейо, мамо,
 Желѣзни опинци,
 Та си обу змейо, мамо,
 Младата невѣста.
 — „Кога се съдератъ, либе,
 Желѣзни опинци,
 Тогава ще идемъ, либе,
 При твоята майка.“
 Тя си цѣлъ день плаче, мамо,
 И си зълва пита:
 — „Кога ще съдере кака
 Желѣзни опинци?“
 — „Азъ ще да ти кажа, како,
 Батю да не казвашъ:
 Вечерь ги заривай, како,
 У ясна жерава,
 Заранъ ги поливай, како,
 Съсъ студена вода.“
 Зарива ги невѣстата
 До три ми години,
 Та съдрала, мила мамо,
 Желѣзни опинци.
 — „Рано да подранимъ, змейо,
 Да се премѣнувамъ,
 Че ще да идеме, змейо,
 При моята майка.“
 Рано ми подрани змейо,
 Конче си възседна
 И поведе змейо, мамо,